

[Hauch.]

dette Omraade var tidligere, hvilken Stilling vi tidligere har indtaget.

Saa havde det ærede Medlem den Dristighed at hævde, at det Krav, vi har stillet om, at Flertallet i Valutaudvalget skulde være medbestemmende, var en Forfuskning af vore Forfatningsforhold. Det undrer mig, at et Medlem af dette høje Ting kan bruge et saadant Udtryk, thi det ærede Medlem maa dog vide, at Forfatningen foreskriver de to Tings Ligeberettigelse i den almindelige Lovgivning. Nej, der er slet ikke Tale om, at Landstinget ved sin Stilling i Forhold til dette eller andre Forslag ønsker Hovedindflydelsen, men vi vil ganske simpelt have Medbestemmelsesret i Henhold til Bestemmelserne i Grundloven, og derfor vil det, saa længe vi har den nuværende Grundlov, sikkert ikke være muligt at bruge Udtalelser som dem, det ærede Medlem fremsatte i denne Forbindelse, for de har ingen Rod i de virkelige Forhold. Det ærede Medlem var i det hele meget kritisk overfor de Bemærkninger, jeg gjorde, da jeg første Gang havde Ordet. Derfor var det ogsaa en meget velgørende Modsætning, da det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppe- sen [Drusebjerg]) udtalte, at hvad jeg havde fremsat om dette Lovforslag, i Virkeligheden kun var faa og smaa Indvendinger — faa og smaa Indvendinger. Jeg ved ikke, om man kan tage de Herrers Udtalelser som Udtryk for de Stemninger og Følelser, der hersker i de forskellige Partier i Forbindelse med Spørgsmaalet om at benytte denne Sag som Valgrundlag, men jeg vil sige til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds i Anledning af hans Betænkelighed med Hensyn til Regeringens Villie til at lave et Forlig her, at jeg vil ikke tabe Haabet om, at det kan ske; men Villien dertil fandt ikke noget særlig kraftigt Udtryk i Statsministerens særegne Indgriben i denne Forhandling paa et særegent Tidspunkt, idet han tillod sig at meddele det høje Ting, at der til dette Lovforslag skulde knyttes et Par andre Forslag — jeg ved ikke, om den højtærede Statsminister nærere nogen Frygt for, at hans mere eller mindre nære Meningsfæller her i Tinget skulde faa i Sinde at lave Forlig med os om Valuta- loven, og for at sikre sig derimod ønskede at kæde de to andre Lovforslag til. Det

skal jeg ikke kunne udtale mig om, men det gør i hvert Fald ikke Forhandlingerne lettere, at den højtærede Statsminister udtalte denne Handlemaade her i Dag.

Til den højtærede Handelsminister vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Den højtærede Minister udtalte, at vi var blidere og venligere i Formen end dèr, hvor den højtærede Handelsminister plejer at forhandle eller forhandler mere end i Landstinget. Det er meget muligt, men det glæder mig dog, at det er gaaet op for den højtærede Handelsminister efter de Udtalelser, jeg fremsatte, at der ikke var saadan nogen dyb Uoverensstemmelse mellem min Opfattelse af Sagen og den, som fandt Udtryk fra Oppositionen i det høje Folketing. Det er rigtigt, deri har den højtærede Handelsminister ubetinget Ret.

Ved sin Besvarelse af det af mig stillede Spørgsmaal, hvor den højtærede Handelsminister finder Hjemmel for Udstedelsen af Bekendtgørelsen om, at Valutaen skal sælges til autoriserede Banker og Vekselerere, havde den højtærede Handelsminister ikke Loven at henvise til. Jeg synes, det er en meget kedelig Fejl ved den Argumentation, den højtærede Handelsminister her anvender. Han siger, at han har nogle fremragende Jurister at holde sig til. Det kan jo være udmærket at have fremragende Jurister at støtte sig til, men det var ikke nogen Skade til, forekommer det mig, om den højtærede Handelsminister kunde henvise til en Paragraf i Loven, hvorefter han har udstedt den nævnte Bekendtgørelse. Det fik jeg imidlertid ingen Oplysninger om, og jeg tillader mig at gentage Spørgsmaalet; det forekommer mig ikke — jeg har Loven her —, at det af denne fremgaar, med hvilken Ret Handelsministeren har gjort det. Jeg synes i Virkeligheden, at Handelsministeren lige saa godt med sin udmærkede juridiske Bistand kunde have udstedt denne Bekendtgørelse f. Eks. i Henhold til Peder Paars eller Jeppe paa Bjerget eller en anden af Holbergs fortræffelige Komedier. Der er jo ikke noget Holdepunkt derfor i den Lov, her er Tale om.

Og saa vil jeg endelig til Slut sige til den højtærede Handelsminister, der gav Udtryk for, at han for sit Vedkommende ganske og aldeles bestemt maatte fastholde den Myndighed, som Ministeren kunde